

SZERÉNYI TAMÁS

Ébredés

Precíziós napkelte,
nyakamba ömlik
a narancssárga fény,
mindenen áthatol,
vidéken a nap is
szebben süt,
még a levegő
is más, csak a
szenvedés jár
ugyanannyi
fájdalommal.

Régi ágyon fekszem,
kiálló rugója nyomja
az oldalamat,
lerúgom magamról
a takarót, és várom,
hogyan jobb legyen,
még részeg vagyok,
csak annak tudok örülni,
hogyan kevesebb pénzből rúgtam be,
mint amennyit vonatjegyre költöttem.
Anyám nincs otthon, apám ott van,
de mintha ott se lenne, fejemet
a csap alá dugom
és várok.

Felköltözni a nagyvárosba
a járdaszigetek közé,
egzotikus városok,
Havanna meg Róma
és egyéb lakótelepek
tőszomszédságába,
ha nem is tévedés,
de nyilvánvaló
félreértés.

Hazatérve meglepetést
és sértődöttséget színlelni, és
megfelelő indokot szolgáltatni,
mintha nem lenne teljesen jogos,
mintha nem számítottam volna rá
azok után, hogy harminckét évesen
egyik napról a másikra hazaállítok
egy gurulós bőrönddel,
benne az életem.

SZERÉNYI TAMÁS (1991) Újfehértó

Éhes vagy?
kérdézi anyám,
miután hazaér,
nincs étvágyam,
de kérek, az éhség
az együttműködés
jele, nincs más választás,
el kell fogadnom a látványt,
amit a látóhatár kínál, szántások
és nagybirtokok mögött, a föld görbülete
rejt el, mindannyian a perspektíva foglyai vagyunk.